

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3Tos/145/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3117011025
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 12. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Hargaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3117011025.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Hargaša a sudcov JUDr. Rastislava Vranku a JUDr. Dušana Krč-Šeberu, v trestnej veci proti odsúdenému K. M., nar. XX.X.XXXX v S. C., naposledy trvale bytom D. XX, okres S. C., t.č. vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Ilava, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 5. decembra 2017, prejednal sťažnosť odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín, sp.zn. 4Pp/26/2017, zo dňa 12. septembra 2017 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr.por. sa sťažnosť odsúdeného zamietla, pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 12. septembra 2017, sp. zn. 4Pp/26/2017, bolo rozhodnuté tak, že podľa § 415 ods. 1 Tr. por. a § 66 ods. 1 písm. a), ods. 2 Tr. zák. sa návrh odsúdeného na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody zamietla.

Citované uznesenie nenadobudlo právoplatnosť, pretože proti nemu podal odsúdený po jeho vyhlásení sťažnosť. Do rozhodnutia o podanej sťažnosti proti uvedenému uzneseniu nadriadený súd neobdržal odôvodnenie podanej sťažnosti. Prokurátor sa po vyhlásení napadnutého uznesenia vzdal práva podať proti nemu sťažnosť.

Krajský súd v Trenčíne, ako nadriadený súd, na neverejnom zasadnutí podľa § 192 ods. 1 písm. a/, b/ Tr.por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie predchádzajúce tomuto výroku. Na základe svojej prieskumnej povinnosti dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Na základe preskúmania správnosti konania, predchádzajúceho vydaniu napadnutého uznesenia, krajský súd zistil, že okresný súd postupoval procesne správne, keď o návrhu odsúdeného v súlade s ustanovením § 415 ods. 1 Tr.por. rozhodoval na verejnom zasadnutí. Odsúdený tu mal možnosť vyjadriť sa pred súdom k svojmu návrhu na podmiennečné prepustenie, ako aj k jeho hodnoteniu zo strany ústavu na výkon trestu odňatia slobody.

Na základe preskúmania správnosti výroku samotného uznesenia okresného súdu napadnutého sťažnosťou odsúdeného, krajský súd dospel k záveru, že okresný súd rozhodol správne a zákonne, keď návrh odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody zamietol. Krajský súd považuje za správne závery okresného súdu v odôvodnení napadnutého uznesenia, podľa ktorých u odsúdeného nie sú splnené všetky zákonné podmienky pre podmiennečné prepustenie z výkonu trestu podľa ustanovenia § 66 ods. 1, 2 Tr.zák. Uvedené ustanovenie podmieňuje podmiennečné prepustenie splnením troch podmienok, a to vykonaním trestu v predpísanej dĺžke, preukázaním polepšenia plnením svojich povinností a svojím správaním vo výkone trestu a preukázaním dôvodnej možnosti očakávania, že v budúcnosti povedie riadny život, pričom sa prihliada aj na to, v akom ústave na výkon trestu

odsúdený trest vykonáva. V podrobnom odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd správne uviedol, že odsúdený splnil formálnu zákonnú podmienku, ktorou je vykonanie zákonom vyžadovanej časti trestu, avšak nebola kumulatívne u neho splnená podmienka preukázania polepšenia plnením svojich povinností a správaním sa počas výkonu trestu, ako aj podmienka odôvodnenej pozitívnej prognózy budúceho správania sa odsúdeného v prípade jeho prepustenia pred vykonaním celého uloženého trestu odňatia slobody. Okresný súd správne poukázal na to, že očakávanie riadneho života odsúdeného pre prípad jeho podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody musí byť založené na všestrannom zhodnotení osobnosti odsúdeného z hľadiska doterajšieho pôsobenia výkonu trestu odňatia slobody so zohľadnením správania sa odsúdeného pred nástupom výkonu trestu, zohľadnením možnosti jeho nápravy a zohľadnením jeho osobných pomerov.

Krajský súd v súvislosti s prejednávaným prípadom považuje za potrebné zdôrazniť, že o dĺžke trestu, a teda aj o dĺžke pôsobenia výchovného účinku tohto trestu rozhoduje súd, ktorý vydal právoplatný odsudzujúci rozsudok. Na druhej strane zákonodarca dobrodením, zakotveným v ustanoveniach o podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, zakotvil možnosť podmieneného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody za splnenia zákonom stanovených podmienok. Z právnej úpravy tohto inštitútu nepochybne vyplýva, že zákonodarca prezumuje možnosť nápravy páchatel'ov trestných činov v rámci výkonu trestu odňatia slobody do takej miery, že i výkonom tohto trestu po dobu kratšiu, než ju stanovil súd v odsudzujúcom rozsudku, je možné pri správnom výchovnom pôsobení dosiahnuť výchovný účel trestu, teda nápravu páchatel'a trestného činu, aby sa do budúca už nedopúšťal trestnej činnosti aj pri jeho pobyte na slobode. Zákonodarca pritom neurčil povinnosť súdu podmienne prepustiť každého odsúdeného, ale ponecháva na úvahu súdu posúdiť, či výchovný účel trestu odňatia slobody aj kratšieho trvania zapôsobil na toho ktorého odsúdeného v takom rozsahu, že z hľadiska zabezpečenia ochrany spoločnosti nie je potrebné, aby odsúdený vykonal celý uložený trest odňatia slobody.

Podľa názoru krajského súdu závery okresného súdu v odôvodnení napadnutého uznesenia, na obsah ktorých týmto krajský súd poukazuje v zmysle jednoty rozhodnutia súdov prvého a druhého stupňa v konkrétnej veci, podľa ktorých záverov odsúdený počas doterajšieho výkonu trestu odňatia slobody nepreukázal polepšenie plnením svojich povinností a svojím správaním tak, ako to má na zreteli ustanovenie § 66 ods. 1 Tr. por., sú správne a majú úplnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania. Nad rámec správnych úvah okresného súdu, krajský súd považuje za potrebné zdôrazniť, že odsúdený bol už v minulosti vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselnú trestnú činnosť obdobného charakteru, a preto už tento predchádzajúci trest ho v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. mal viesť k vedeniu takého spôsobu života, aby sa nedopúšťal ďalšej trestnej činnosti. Okolnosť, že odsúdený je opakovane vo výkone trestu odňatia slobody, svedčí o tom, že výchovný účel predchádzajúceho trestu podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. u odsúdeného nebol naplnený. Z hľadiska, že odsúdený bol v minulosti vo výkone trestu, a teda mal už skúsenosti s podmienkami výkonu trestu, nemožno bežné plnenie povinností vo výkone trestu považovať za preukázanie polepšenia sa. V tejto súvislosti krajský súd považuje za potrebné zdôrazniť, že odsúdený nebol počas súčasného výkonu trestu ani raz disciplinárne odmenený, pričom v zmysle § 66 ods. 2 Tr. zák. nie nezanedbateľnou okolnosťou je skutočnosť, že odsúdený stále vykonáva trest v strednom stupni stráženia. Preto aj podľa názoru krajského súdu bežné plnenie povinností odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody nie je možné považovať za prejav preukázania polepšenia sa odsúdeného tak, ako to má na zreteli ustanovenie § 66 ods. 1 Tr. zák.

Napriek tomu, že už vyššie uvedený správny záver okresného súdu je zákonným dôvodom pre zamietnutie žiadosti odsúdeného o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, krajský súd považoval za správne aj závery okresného súdu v odôvodnení napadnutého uznesenia, podľa ktorých záverov odsúdený nespĺňa ani zákonnú podmienku, spočívajúcu v odôvodnenej pozitívnej prognóze budúceho správania sa odsúdeného v prípade jeho prepustenia pred vykonaním celého uloženého trestu odňatia slobody. Nad rámec správnych úvah okresného súdu, krajský súd považuje za potrebné poukázať na to, že odsúdenému bol uložený trest pod dolnú hranicu zákonnej trestnej sadzby za použitia § 39 ods. 1, 3 písm. e) Tr. zák. za súčasného uloženia ochranného liečenia. Z uznesenia Okresného súdu Trnava zo dňa 20.2.2017, sp.zn. 9Nt/9/2017, vyplýva, že napriek absolvovanému ochrannému liečeniu odsúdený síce verbálne prezentuje presvedčenie o nutnej abstinencii, čo sa však nejaví dostatočne zvnútornené, v pozadí neujasneného postoja k abstinencii je hodnotový systém, v ktorom prevažuje zameranie na krátkodobé zážitkové ciele, vzhľadom na čo by pokračovanie liečby už nebolo prínosom. Z uvedeného rozhodnutia preto vyplýva, že dôvodom prepustenia z ochranného liečenia nebolo vyliečenie odsúdeného, ale nemožnosť dosiahnutia vyliečenia odsúdeného v zmysle 74 ods. 2 Tr. zák. S poukazom na to, že už v roku 2008 bola trestná činnosť odsúdeného spájaná s nadmerným požívaním alkoholu, možno podľa názoru krajského súdu konštatovať, že u odsúdeného

naďalej existuje riziko zneužívania alkoholu, pod vplyvom ktorého sa dopúšťal úmyselnej trestnej činnosti.

S poukazom na uvedené krajský súd dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného proti napadnutému uzneseniu okresného súdu nie je dôvodná. Preto podľa § 193 ods.1 písm. c/ Tr.por. rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.